

Ukratko se može reći zbog toga što pridjevi sa sufiksom *-(a)n* imaju opće pridjevno značenje, a pridjevi sa sufiksom *-njav* sasvim određeno. Ali *-njav* nije razvio jaču plodnost, ostvario se samo na nekoliko pridjeva, i to svaki put sinonimno s pridjevima na *-(a)n*, i to tako da su pridjevi s *-(a)n* običniji. Dakle korisna, ali slaba inovacija.

Prema tome možemo zaključiti: ta dva sinonimna para s jezičnoga su gledišta oba opravdana i prema tome oba pravilna. Njihovu upotrebu treba prepustiti jezičnoj praksi prepuštajući stilistima da njihove glasovne razlike iskoriste za posebne potrebe svoga izraza.

Stjepan Babić

JAHATI ILI JAŠITI?

Dr. B. Lukinić iz Karlovca pita nas ovo: *Čitajući članak „Sročnost s količinskim riječima” Stjepana Babića u br. 3 zapela mi je za oko na str. 66. rečenica: „Tri su dje-*

vojke jašile...” Nas su u gimnaziji (u „pradavna” vremena) učili da ne valja govoriti, pisati glagol jašiti, nego da valja upotrebljavati glagol jahati, kao npr. mahati. Prema tom stanovištu bilo bi ispravno reći: „Tri djevojke su jahale...” Bio bih vam zahvalan kad biste u jednom od idućih brojeva objasnili što je ispravno.

Odgovor je na ovo pitanje jednostavan pa može biti kratak: dosad je naša norma jednoznačno određivala da je pravilno samo *jahati, jašem*, a kako ne vidimo razloga da bi to trebalo mijenjati, znači da je to pravilno i danas. Međutim, navedena je rečenica uzeta iz Nazorove pripovijetke Prsten, kako je i naznačeno, pa je ostalo kako je Nazor napisao. Naime piščev tekst valja poštovati i kad on s kojih razloga ne poštuje normu. Drugi pak teško mogu razumjeti da ne mora biti sve dobro što napiše dobar pisac. Sve to pokazuje da se u jezičnoj problematici nije lagano snalaziti i da treba još mnogo jezične naobrazbe kako bi neki pojmovi bili jasni i dovoljno prošireni da bi pripadali općem fondu znanja.

Stjepan Babić

O S V R T I

TUDICE – KAMEN KUŠNJE JEZIČNE KULTURE

Našim ljudima nije svejedno kakav je jezik u općoj upotrebi pa stalno nameću raspravljanja o pojedinim pitanjima. Upotreba tuđica jedan je od čestih problema, a mi kažemo: s pravom, jer je to vječan problem u svakom jeziku, uvijek aktualan i nikada ne može biti riješen jednom za

svagda, pogotovu ne u današnje doba kad su veze među narodima sve jače.

Zbog zavisnosti tuđica od vezâ među narodima neki idu čak tako daleko da upotrebu tuđica povezuju s boljim sporazumijevanjem, većim razumijevanjem pa čak i samim mirom među narodima prema paroli: što više tuđica, to bolje (spo)razumijevanje i više mira, i obratno. Kao da je to u međusobnoj zavisnosti. Sporazumi-